

kjer se je seznanil s Puškinom. — Vroča želja njegova je bila, da obišče Italijo. L. 1829 napoti se res s pesnikom Odynecem proti jugu. Potoma obiščeta v Weimaru sivega Goetheja. Vendar se ni razvilo med njima nikako prijateljstvo. Seveda Goethe je stal na vrhuncu slave, torej se ne čudimo, če je preziral blagega, nadarjenega, mehkega, pa revnega Poljaka.

V Rimu bi se bil pesnik kmalu oženil. Vse je bilo že skoro pripravljeno na to, čakali so le, kateri čas si bode sam določil. A Mickiewicz se premisli in nemudoma odpotuje v Švico, kjer ostane v svežem gorskem zraku do l. 1831, od tod ide v Pariz in potem v Draždane. Tu so čakale pesnika žalostne novice.

Upor, ki so ga nesrečni Poljaki osnovali, bil je zatrt, Rusi so zaseli glavna mesta, sumljive osebe pa pregnali.

Človeku, ki ljubi svojo domovino tako iskreno kot Mickiewicz, ne more poražena domovina dati utehe in tolažila. Vrnil se je torej v Pariz, kjer se je boril z malimi izjemami skoro do smrti za vsakdanji kruh.

L. 1834 se oženi z umetelnico Selino Szymanowsko. Da bi si zboljšal gmotne razmere, poskusi svojo srečo v francoščini in spiše igro, ki pa ni bila sprejeta; umevno: Mickiewicz ni imel sreča, da bi se mogel laskati s svojim peresom Parižanom-lahkoživcem.

A kmalu se mu obrne na bolje.

(Konec.)

Spoznanje.

Prijatelji, vi duše pól,
Ki z vami pil bi slast in bol,
Kako vas tuj je solzni dól!¹)

„Prijatelj“ — prazno je imé:
Zvestó srcé, roké zvesté —
Kot redke pravljice zvené.

Slabosti ure, čas utéh
In up in strah in bol in smeh —
Razkrival vam sem v solčnih dneh.

A skrivnim upal sem pastém:
Kar komaj pomnim, komaj vém,
Odkrito vsem je že ljudém.

Prijateljstvo, lažnivi znak,
Teman ti mrak, ti si težak
Življenja mojega oblak!

Slavin.

Reka.

Leno teče reka motna
Trudno v ločje pljuska val,
Na zrcalo pa pohotna
Trava vlega se iz tal . . .

Ni to reka, mrkla reka,
Ni to reke trudni val:
To življenje je človeka,
Ki uzore je prodal!

¹) Tuj česa, osebljen česa = prazen — brez česa. (Levstik.)

Slavin.

